

Arrest

nr. 82 501 van 6 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 september 2011 houdende de weigering van het afleveren van een visum type D, aan verzoekster ter kennis gebracht op 22 september 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 februari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VANNEUVILLE, die *loco* advocaat P. LEERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 juni 2010 is verzoekster in China gehuwd met de heer W.J., van Chinese nationaliteit en wonende in België.

Op 13 augustus 2010 heeft verzoekster een aanvraag ingediend bij de Belgische ambassade te Shanghai, tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging, teneinde haar echtgenoot die in België verblijft, te vervoegen.

Op 13 januari 2011 heeft de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan het parket gevraagd om een onderzoek in te stellen naar het huwelijk van verzoekster.

Op 8 juni 2011 nam de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing om de termijn van negen maanden met een periode van drie maanden te verlengen, dit overeenkomstig artikel 12*bis*, § 2, *al.* 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 30 augustus 2011 nam de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nogmaals een beslissing om de termijn van negen maanden met een periode van drie maanden te verlengen, dit overeenkomstig artikel 12*bis*, § 2, *al.* 4 van de vreemdelingenwet.

Op 21 september 2011 nam de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering van afgifte van een visum gezinshereniging type D. Deze beslissing werd op 22 september 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht. Dit is thans de bestreden beslissing.

Op 12 oktober 2011 heeft de procureur des Konings een negatief advies verleend betreffende de erkenning van het huwelijk van verzoekster.

Op 25 november 2011 heeft verzoekster een nieuwe aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 10*ter* (oud) van de vreemdelingenwet en van artikel 12*bis*, § 2, lid 3, 5 en 6 (zoals in werking sinds 22 september 2011) van de vreemdelingenwet.

In een eerste onderdeel van het middel stelt verzoekster dat de verwerende partij ertoe gehouden is een beslissing te nemen binnen een redelijke termijn, alsook binnen een wettelijke termijn. Verzoekster is van oordeel dat dit *in casu* niet het geval is. Zij refereert naar artikel 10*ter* (oud) van de vreemdelingenwet. Vervolgens stelt zij dat zij in augustus 2010 een visumaanvraag heeft ingediend en dat ze echter slechts na 13 maanden na het indienen een antwoord mocht ontvangen, zodat de termijn zoals voorzien in artikel 10*ter* van de vreemdelingenwet werd overschreden.

In een tweede onderdeel van het middel verwijst verzoekster naar de inwerkingtreding op 22 september 2011 van de wijzigingen aan de vreemdelingenwet betreffende de gezinshereniging. Zij stipt aan dat de wet van 8 juli 2011, welke in werking is getreden op 22 september 2011, niet in overgangsbepalingen voorziet. Voorts verwijst verzoekster naar het nieuwe artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet. Zij stipt aan dat dit artikel voorziet dat een eventuele beslissing tot verlenging met een periode van 3 maanden middels een met reden omklede beslissing aan de aanvrager ter kennis dient te worden gebracht en dat indien er geen beslissing wordt getroffen na het verstrijken van de termijn van zes maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd met tweemaal een periode van 3 maanden, de toelating tot verblijf verstrekt moet worden.

Voorts stelt verzoekster dat de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden met de faxberichten en de brief, die haar raadsman heeft overgemaakt op 25 februari 2011, 12 augustus 2011 en 17 augustus 2011. In de bestreden beslissing wordt geen melding gemaakt van deze stukken, zodoende dat het voor verzoekster duidelijk is dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze stukken en er aldus een schending is van artikel 12*bis*, § 2, lid 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster benadrukt dat zij niet op de hoogte is gebracht van enige verlengingen van de termijn waarbinnen de verwerende partij een beslissing diende te nemen. Zij beklemtoont dat zij een visumaanvraag heeft ingediend in augustus 2010 en dat zij tot op het moment van de kennisname van de bestreden beslissing, gedateerd op 22 september 2011, zonder enig bericht uitgaande van de verwerende partij was. Zij meent dan ook dat haar een toelating tot verblijf dient verstrekt te worden.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat *in casu* de bestreden beslissing de weigering tot afgifte van een visum gezinshereniging inhoudt en dat de wettelijke basis voor deze beslissing artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet is en niet artikel 10*ter* van de vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster zich niet dienstig beroepen op de schending van artikel 10*ter* van de vreemdelingenwet.

Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 13 augustus 2010 een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging. Eveneens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij op 13 januari 2011 aan het parket heeft gevraagd om een onderzoek in te stellen naar het huwelijk van verzoekster. Op 8 juni en 30 augustus 2011 werd telkens een beslissing tot uitstel van de termijn genomen overeenkomstig artikel 12*bis*, § 2, *al.* 4 van de vreemdelingenwet met als motivering dat het onderzoek van het parket nog lopende was. De eindbeslissing werd genomen op 21 september en is dus tijdig genomen binnen de verlengde termijn overeenkomstig artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet of de beslissingen tot uitstel van de termijn, niettegenstaande dat ze vermelden “gelieve de aanvrager ervan in kennis te stellen dat de termijn van 9 maanden (...) verlengd wordt”, daadwerkelijk ter kennis zijn gebracht van verzoekster. De bewering van de verwerende partij dat de beslissingen aan de ambassade werden overgemaakt en ook door de ambassade werd ontvangen, kan niet worden gecontroleerd aan de hand van de stukken van het administratief dossier.

Over de kennisgeving van een beslissing tot uitstel zoals bepaald in artikel 12*bis*, § 2 van de vreemdelingenwet wordt in de memorie van toelichting bij deze wet niets vermeld (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 67). Over de kennisgeving van een negatieve beslissing inzake de visumaanvraag in toepassing van artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet wordt het volgende gesteld:

“Ten slotte voert § 2, nieuw, artikel 5, § 4, derde lid van de richtlijn uit door te voorzien dat de toelating tot verblijf moet worden erkend indien er na het verstrijken van de termijn van 9 maanden voor het onderzoek, die eventueel wordt verlengd, nog geen beslissing is genomen. In dit verband moet een zeer duidelijk onderscheid gemaakt worden tussen het ontbreken van een beslissing bij het verstrijken van de termijn van maximum 9 maanden, die het recht op verblijf als gevolg heeft, en de afwezigheid van kennisgeving, binnen dezelfde termijn, van een (negatieve) genomen beslissing. Zelfs indien, zoals in de grote meerderheid van de gevallen, de kennisgeving uitgevoerd wordt binnen een zeer korte termijn na de genomen beslissing, kan het gebeuren dat een beslissing genomen binnen de termijn van 9 maanden slechts betekend wordt na het verstrijken van deze termijn, omwille van omstandigheden eigen aan het land van oorsprong van de aanvrager of omwille van, bijvoorbeeld, een adreswijziging van deze laatste. Dit verstrijken van de termijn zal vanzelfsprekend niet leiden tot het recht op verblijf, voor zover wel degelijk een (negatieve) beslissing werd genomen binnen de gestelde termijn.”

Dit betreft de problematiek van kennisgevingen van beslissingen in het buitenland. Uit het voormelde blijkt duidelijk dat als de eindbeslissing tijdig werd genomen, de afwezigheid van kennisgeving binnen de voorziene termijn niet kan leiden tot een recht op verblijf. De Raad is van oordeel dat dezelfde redenering geldt voor de beslissingen tot uitstel van de termijn. Wat de beslissing van uitstel van de termijn betreft, dient vastgesteld te worden dat er evenmin een sanctie is voorzien in het geval van laattijdige of zelfs afwezigheid van kennisgeving van dergelijke beslissingen. Het is hoe dan ook duidelijk dat er twee beslissingen tot uitstel van de termijn werden genomen en dat de eindbeslissing tijdig was binnen de verlengde termijn en dat verzoekster aldus geen aanspraak kan maken op een recht op verblijf ingevolge de afwezigheid van een beslissing binnen de termijn bepaald in artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft belang bij dit onderdeel van het middel.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing dateert van 21 september 2011 en dat ze aan verzoekster ter kennis werd gebracht op 22 september 2011. Bij het beoordelen van de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) zich te plaatsen op het ogenblik dat de beslissing werd genomen en derhalve zal voor de beoordeling van de regelmatigheid van een bestuursbeslissing rekening dienen te worden gehouden met de wetgeving, zoals die op dat ogenblik van toepassing was. Derhalve kan verzoekster zich niet dienstig beroepen op de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, gezien deze pas in werking is getreden op 22 september 2011, dus na het nemen van de bestreden beslissing. Bijgevolg kan verzoeksters kritiek gekoppeld aan de voorgehouden schending van artikel 12*bis*, § 2, lid 3 van de vreemdelingenwet, zoals in werking getreden op 22 september 2011, niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Het eerste middel mist juridische grondslag.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Voorts voert verzoekster ook nog de schending aan van artikel 10 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster stelt zich de vraag naar de relevantie van de motieven van de bestreden beslissing betreffende haar echtgenoot. Ze houdt voor dat de verwerende partij zelf niet goed weet wat de relevantie is nu zij er vraagtekens bij plaatst. Verzoekster vervolgt dat de verwerende partij niet motiveert wat de relevantie is van het feit dat haar echtgenoot in het verleden via een procedure gezinshereniging naar België is gekomen na het afleggen van een positieve DNA-test en dat zijn identiteitsdocumenten in het verleden werden gestolen. Voorts stelt verzoekster dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de brief en de faxberichten, die door haar raadsman werden verzonden en dit terwijl deze net betrekking hadden op de duurzame relatie. Verder verwijst verzoekster naar artikel 10, § 1, al. 1, 4° van de vreemdelingenwet en benadrukt ze dat haar echtgenoot een onbepaald verblijfsrecht geniet (elektronische verblijfskaart C) geldig tot 15 september 2013. Verzoekster stelt dat ze rechtsgeldig gehuwd is en dat de huwelijksakte onterecht niet wordt erkend door de verwerende partij.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster nalaat uiteen te zetten waaruit de schending van het aangevoerde artikel 8 van het EVRM bestaat, zodat dit middelenonderdeel onontvankelijk is.

Wat de relevantie van de motieven met betrekking tot haar echtgenoot betreft, stelt de Raad vast dat verzoekster één onderdeel uit de motivering van de bestreden beslissing licht en zo het belang van dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing tracht te relativeren. De motieven dienen echter als een samenhangend geheel te worden gelezen. Het kan inderdaad zijn dat bepaalde losstaande motieven op zich weinig relevant zijn, doch dat zij wel belangrijk zijn in het geheel van de motivering. Het is niet vereist dat elk motief afzonderlijk de bestreden beslissing kan schragen. Verzoekster toont echter niet aan dat dit onderdeel van de motivering kennelijk onjuist is of op een kennelijk onredelijke wijze in het geheel van de motivering is betrokken. Evenmin diende de verwerende partij te motiveren aangaande de relevantie van deze motieven. De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het “waarom” ervan dient te vermelden.

Waar verzoekster stelt dat er geen rekening werd gehouden met de brief en de daarop volgende faxberichten, die door haar werden verstuurd, dient vastgesteld te worden dat het administratief dossier slechts één faxbericht van verzoeksters raadsman bevat, met name een faxbericht van 17 augustus 2011 met enkele stortingsbewijzen. Waar verzoekster een bewijs van verzending van een fax op 12 augustus 2011 overmaakt, dient de Raad vast te stellen dat deze fax slechts verwijst naar een schrijven van 25 februari 2011 waarbij werd aangegeven dat er nog geen beslissing werd ontvangen in de vermelde zaak. Voorts stelt dit schrijven dat de aanvraag nog eens wordt overgemaakt en wordt gevraagd om inlichtingen te geven betreffende de stand van zaken van het dossier. Uit het bewijs van fax zoals neergelegd bij het verzoekschrift kan de Raad niet afleiden dat er stukken werden gevoegd betreffende een duurzame relatie. De brief van 25 februari 2011 waarnaar verzoekster refereert, is evenmin terug te vinden in het administratief dossier. Dienaangaande legt verzoekster geen bewijs van verzending neer. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met stukken die haar niet bekend waren. Hoe dan ook geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing op een omstandige wijze weer waarom zij van oordeel is dat het huwelijk zoals het werd afgesloten er niet in bestaat een duurzame relatie op te richten. In zoverre verzoekster het hier niet mee eens is en aan de Raad om een nieuwe beoordeling van de feitelijke gegevens vraagt, wijst de Raad er op dat hij als annulatierechter geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen inzake de beslissing tot weigering van erkenning van een huwelijk. Indien verzoekster de weigering tot de erkenning van haar huwelijk wil aanvechten en haar huwelijk erkend wil zien dan dient zij zich te richten tot de juiste rechtbank, zijnde de rechtbank van eerste aanleg.

Met haar betoog toont verzoekster geen schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster kan niet voorhouden gerechtigd te zijn tot een verblijf op grond van artikel 10, § 1 van de vreemdelingenwet, nu duidelijk uit de bestreden beslissing blijkt dat haar huwelijk niet wordt erkend door de verwerende partij.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 27, 28 en 46 van het WIPR.

Verzoekster citeert de voormelde bepalingen van het WIPR en stelt dat er niet kan getwijfeld worden aan de rechtsgeldigheid van de door de Chinese overheid uitgereikte huwelijksakte. Deze huwelijksakte dient volgens verzoekster te volstaan om het huwelijk te erkennen. Verder duidt verzoekster nogmaals op de elementen die het bewijs leveren van haar duurzame relatie.

De Raad wijst dienaangaande op artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR inzake de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris om te weigeren buitenlandse akten te erkennen. Dit artikel bepaalt het volgende: *“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”*

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – een akte niet rechtsgeldig is, de erkenning van deze vreemde akte kan weigeren (cf. M. TRAEST, “Commentaar bij artikel 27” in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154). Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum “gezinshereniging”. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot “*de-plano*-erkenning” toevertrouwt aan “*alle overheden*”, staat zelfs de omstandigheid dat er op het ogenblik van de beslissing nog geen advies was verleend door het parket, er niet aan in de weg dat de verwerende partij, binnen haar bevoegdheden, deze erkenning weigert.

Nogmaals wijst de Raad erop dat hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van het huwelijk.

Een schending van de in het middel aangevoerde bepalingen kan niet aangenomen worden.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU